

[0567]

84. *brak*

brak 'stompnoazich'. Dat eigenskipswurd fine wy by Kiliaen, *Etymologicvm tevtonicæ lingvæ*, 1777, s. 86 yn 'e gearstalling *brack-neusigh* 'Resimus', dy't ek yn it *WNT III*¹, spj. 995 opnommen waerd en 'mei in noas as in *brak* (speurhoun)' bitsjut. Komt ek letter noch yn it Nederlânsk foar, forlykje: „Ik kan er van sidderen, als ik denk, dat iemand hunner (der rijksschatters) zijn *brakke neus* in deze kostbaarheden steken mocht" (*WNT*, o.pl.).

It haedwurd *brak* 'speurhoun' = âhd. *braccho*, mhd. nhd. mnd. *bracke*, mnl. *bracke*, *brac*. Dy bineaming gong oer yn mlat. *bracco*, italj. *bracco*, spaensk *braco*, âfrânsk *brac*, nfrânsk *braque*, ning. *brach*. De taellju hâlde dat wurd foar in útrinder fan 'e ydg. stamme **bhrag-* 'rûke' (J. Pokorny, *Idg. etym. Wb.* 163), dêr't bygelyks ek lat. *fragrāre* 'rûke' fan ôflaet is. It subst. en it adj. *brak* meije wy etymologysk wol meiinoar lykslaen, tinkt my. Of is *brak* (adj.) troch forkoarting út *braknoazich* ûntstien?